

[Arbejdsministeren]

se er vi på godt og ondt bundet til hinanden af, og det mener jeg i og for sig også at alle parter kan være tjent med.

Selvfølgelig er der forskellige vurderinger af resultatet. Der er ikke noget at sige til, at de politiske partier, som deltager i forliget, anlægger forskellige synsvinkler på den egentlige aftale; det er også fremgået af de forskellige ordførertaler her i dag. Jeg har da også mærket mig, at Socialdemokratiet har følt sig foranlediget til at komme med et ganske langt betækningsbidrag – det er man naturligvis i sin gode ret til – og i dette betækningsbidrag anlægger man selvfølgelig den specielle socialdemokratiske synsvinkel. Jeg har fuld forståelse for, at man kan have behov for at gøre regnebrættet op. Jeg skal naturligvis blot for god ordens skyld sige, at det, regeringen forholder sig til og henholder sig til, er selve den objektive beskrivelse i aftaleskitzen af 17. maj.

Man kan vel heller ikke fortænke mig i ved denne lejlighed at kommentere resultaterne, men her naturligvis set under regeringens synsvinkel. Og dér vil jeg gerne understrege – som jeg også tror at begge regeringspartiernes ordførere gjorde det i deres indlæg – at vi i december ikke lagde op til forhandlinger om en egentlig gennemgribende dagpengereform. En sådan diskussion om en fremtidens dagpengereform har vi fortsat til gode. Jeg kan også sige, at forhandlingerne på intet tidspunkt har drejet sig om det, jeg forstår ved en egentlig dagpengereform.

Når man studerer de kommentarer, der var til forligsresultatet i dagpressen omkring den 18. maj, forekommer det mig, at ganske mange kommentatorer fuldstændig havde overset den kendsgerning, at det ikke var en dagpengereform, vi havde forhandlet om.

Så vil jeg gerne nøjere beskrive, hvad det var, vi lagde op til fra regeringens side, og hvad det var, vi ønskede at opnå fra regeringens side.

For det første ønskede vi at fortsætte tidligere tiders bestræbelser for at flytte vægten fra de passive ydelser over til en mere aktiverende indsats. Dette synspunkt gik som en rød tråd igennem det, vi vedtog her i Folketinget – jeg tror, det var i foråret 1990 – og med ganske stor succes. Det er altså denne bestræbelse: at flytte fra det passive til det aktive, vi har ønsket at følge op med de forslag, vi fremsatte i december måned.

Ved samme lejlighed ønskede vi af arbejdsmarkedspolitiske grunde at rokke ved nogle af hegnspælene i vores dagpengesystem, idet vi jo i vores bestræbelser for at opnå besparelser også anlagde en arbejdsmarkedspolitisk synsvinkel. Det var ikke kun et spørgsmål om at opnå besparelser til uddannelsespladser; det var også et spørgsmål om at gå nogle skridt i den rigtige retning med hensyn til at ændre dagpengesystemet.

Den aftaleskitse, som vi blev enige om den 17. maj, tilgodeser begge ønsker fra regeringen. Der er opnået besparelser, som har kunnet udnyttes til flere uddannelsespladser. Den aktive-rende indsats bliver øget, og det er altså ikke mindst uddannelsesindsatsen, det drejer sig om.

Med hensyn til uddannelse vil jeg gerne sige, at jeg har mærket mig nogle synspunkter fra visse arbejdsgiverorganisationer, hvor man gav udtryk for, at man ikke rigtig mente, at der var behov for de uddannelsespladser, der bliver skabt i forbindelse med aftalen. Dette er jeg fuldstændig uenig i. Hvis man går den liste over uddannelsespladser igennem, som foreligger fra undervisningsministerens side, vil man kunne konstatere, at langt hovedparten er gode, gedigne, erhvervsrelaterede uddannelser, som vil bevirke, at den unge arbejdskraft vil være langt bedre kvalificeret til at komme ind på arbejdsmarkedet, end den ellers ville have været.

Med hensyn til den udvidelse af aktiviteten, der vil komme til at foregå inden for vore arbejdsmarkedssuddannelser, kan jeg med hensyn til behovet herfor henvise til de sidste udtalelser fra Uddannelsesrådet, der jo består af repræsentanter fra både lønmodtagerside og arbejdsgiverside. Disse udtalelser går ud på, at der er behov for en udvidelse af kapaciteten på i alt fald ca. 30 pct., og ved hjælp af øget effektivisering, ved hjælp af øgede betalingsordninger og ved hjælp af flere ekstra midler kommer vi meget tæt på at opfylde dette ønske fra parternes side.

Så vi har ingen grund til – hverken fra det ene eller fra det andet parti, som er med i forliget – at bøje hovedet for denne kritik. Jeg mener, den er forfejlet, jeg mener, den er urimelig. Det, der foregår her på uddannelsesområdet, er positivt.

Vi ønskede at ændre på fire afgørende forhold i dagpengesystemet. Vi ønskede ændrede regler vedrørende supplerende dagpenge, så